

Crònica 1: Arribada a Mumbai

Per moments hem deixat de recordar quin era el sentit d'aquest viatge, en un estat de nervis i pànic hem visualitzat "la bogeria" que ens disposem a fer, hem recordat com explicàvem el viatge abans de marxar i ens ha semblat d'una ingenuïtat absurda, és com si tot s'acabés amb els preparatius i ara ens aboquéssim al buit. Quan els nostres amics ens han deixat rera els vidres de l'aeroport, hem tingut la sensació d'un forat a l'estómac, la sensació d'estar perduts o abandonats. Quan ens hem acomiadat dels de casa semblava que fins aquell moment mai haguéssim sabut com els estimàvem i que genials que són i no haguéssim acabat mai d'abraçar-los, durant tot el camí ens han vingut imatges seves i hem tingut tristor i un enyorament massa real.

*Despedida a l'aeroport del Prat
9 nov 2002*

La primera nit l'hem passat al terra de l'aeroport de Headrow a Londres, en diuen resting room, però pots fer-hi de tot menys reposar. Hem muntat un campament darrera d'un parc de boles infantil, i ens hem glaçat. Per dormir en un lloc així ens poden donar el premi a la paciència, els llums ben oberts, les escales mecàniques en ple funcionament, l'equip de neteja aspirant el terra a dos pams i quan ja havíem agafat el són, han sonat les alarmes d'incendi incontroladament, però ningú ho ha trobat estrany, finalment ens hem adaptat al medi, gràcies a un parell de mantes cedides per la providència, i encara hem dormit prou bé!

*Acampada a l'aeroport de Londres
9 nov 2002*

El vol cap a Mumbai era ple de passatgers hindús, hem observat, com aquell qui seu a les Rambles, el crisol de personatges que creàvem tots plegats; pel què hem deduït la majoria són de nacionalitat anglesa i es desplacen cap a la Índia a visitar familiars. Hem conegut a en Rambabu, un noi de la nostra edat que fins ara treballava als Estats Units i avui tornava a casa, és molt hospitalari o ens ha vist exageradament despistats, però ens ha enviat a un hotel del costat de l'aeroport. L'aeroport fa una barreja agradable d'olor entre cremat i humitat, i ja fa estona que tenim una capa fina de suor a tot el cos.

Ens trobem al barri d'Andheri east, i estem ben desorientats, perduts geogràficament i socialment, hem caminat tota la tarda sense rumb, immersos en un caos exagerat de vehicles i persones, no es pot descriure, cotxes en totes direccions fent sorollosos botzinassos, rickshaws que surten de tot arreu, bicicletes carregades amb tres i quatre persones, autobusos vermells de dos pisos atapeïts fins dalt, carretons amb fustes i ferralla...., em trigat una bona estona abans no ens hem decidit a creuar el carrer, intentàvem observar com ho feia la gent del nostre voltant, però res està subjecte a cap altre criteri que el de jugar a esquivar-se mútuament, ens hem afegit a la riuada de persones i hem creuat. A banda i banda del camí està ple de petits negocis, parades de fruita, verdures, menjars fregits, flors, diaris, senyors que afaiten... tant com allarga la vista és un reguitzell de taulons de fusta, una tocar l'altre, hi ha tanta gent que costa veure qui ven i qui compra; ens hem endinsat en un mercat de carn i peix, on esquarteraven les cabres allí mateix i fregien els peixos en una mena de llosa. Ens hem sentit estranys, observats amb curiositat i enganyats amb picaresca alhora de comprar aliments, tres peces de fruita ens han costat 60 rupies, unes 240 pessetes, no sabem què deuen cobrar a la gent autòctona, ni fins a quin punt hem de regatejar.

Barri d'Andheri east a Mumbai
14 nov 2002

Ahir vespre vam telefonar a la Margaret, dúiem un paquet i una carta per ella; i quan aquest matí ens ha vingut a rebre amb aquella rialla i parlant català, ens hem emocionat. Teníem mil preguntes per fer-li, un defici per esbrinar-ho tot, però després de passejar una estona amb ella hem vist que poques coses tenen sentit si les volem entendre des dels nostres paràmetres occidentals, que simplement et vas impregnant d'aquesta realitat, i allò que ahir t'impactava avui queda difuminat.

Ens ha ajudat a canviar d'hostal, ara vivim al carrer de Mahakali road, en el mateix barri d'Andheri east, en un recinte molt tranquil d'una congregació religiosa; és un carrer llarg que s'enfila fins a les runes d'unes coves i un temple tallats a la mateixa pedra, és un carrer dret, cobert d'una capa fina d'asfalt abonyegat, polsinós. A cada costat del carrer, s'hi amunteguen petits negocis, parades que fan sabates, venedors de fruita, petites carretes de gelats, màquines que trinxen la canya de sucre, verdures, collarets de flors i curioses paradetes de tabac amb petits bidons plens de fulles en remull que s'untan amb alguna substància per mastegar i escopir. Fent una camada ben llarga, pots saltar el rec de clavegueram descobert que llisca pels laterals del carrer principal, i accedir a una renglera de botigues de tota mena, són com petits garatges que ofereixen menjar, revistes, vestits, fotocòpies i connexió a internet, cabines per trucades internacionals, i petits telèfons vermells, gairebé de juguina, per les trucades locals, servei de perruqueria, un temple hindú on veneren el Déu amb cap d'elefant i una botiga de caramels i pastissos. Piles de deixalles orgàniques s'amunteguen a mig carrer i alimenten a les vaques, els corbs, els gossos, els gats i les rates. Tant com allarga la vista és ple de parades i botigues, i de tant en tant algun bloc d'edificis resclosit, i si trenques per algun carreró, desapareixes de tot aquest bullici i et trobes misteriosament amagat al mig d'un slum, de carrers cargolats i habitatges encimbellats,

De dia l'activitat del carrer és alegrement frenètica, cotxes, motos, rickshaws, autobusos, camions i bicicletes passen arran de les petites paradetes, esquivant el degoteig constant de persones que camina amunt i avall. Cossos menuts i àgils coberts amb robes bellugadisses i de colors, mirades ingènues però profundes, somriures tímids, i un moviment lent i oscil·lant amb el cap per assentir. L'aire està molt carregat, bafarades de carburant es barregen amb l'olor d'incens, de menjar fregit, de flors i de deixalles.

Es fa fosc a les sis de la tarda, però els llums de colors i els sorolls no s'apaguen fins a mitjanit, quan els autos baixen en punt mort i només se sent algun lladruc i el xiulet del vigilant, el carrer queda quiet i impacte, veus els conductors de rickshaws dormint cargolats al seient del darrera, els venedors de les parades encaixats dins del seu recinte i moltes persones dormint estirats a peu de carretera. A Mumbai molta gent viu al carrer, gent que ha vingut d'arreu de la Índia, de Kerala, d'Ultra Pradesh, de Tamil Nadu per subsistir a la gran ciutat. La pacient resignació amb la que conviu la gent sembla desdramatitzar aquesta misèria.

Teníem por de sentir-nos sols, ens preocupava pensar que pel fet de ser viatgers i no estar massa temps a cada lloc ens costaria conèixer gent, però tot ha vingut com un remolí; la Margaret ens ha presentat als companys i companyes de Creative Handicrafts, una organització benèfica que acull a les dones que es troben en situació de risc i els hi ofereix un treball remunerat cosint nines i robes, el rerafons d'aquesta feina és oferir un espai segur, uns aprenentatges, una autoestima i la possibilitat de compartir experiències. Hem conegut a la germana Isabel, que va arribar a la Índia ara fa 50 anys per ajudar a les persones més pobres dels slums, i va arrencar tot el treball social amb dones; viu a Chesire home, una institució que dona acollida a persones

amb deficiències motrius que no es poden valer per elles mateixes, és realment un lloc agradable i ple de gent encantadora. Hem conegut en Johny que dirigeix el centre de Creative Handicrafts, quan ha sabut que volíem viatjar a Kerala, la seva regió natal, ha corregut a fer-nos un plànol detallat dels llocs que més ens agradaran. En Roberto és de Vallecas, i fa un mes que treballa de voluntari, aquests dies ha sigut el nostre mentor, ens ha ensenyat a agafar l'autobús, entendre la direcció del tren, conèixer tots els raconets del barri i els llocs on podem menjar bé de preu, vam passar tot un dia junts passejant per Colaba i hem fet un parell de sobre taules ben bones buscant alternatives al progrés que segueix la humanitat. Ahir vespre ens va presentar a en Raschid, un noi d'Ultra Pradesh que va venir quan tenia 12 anys a guanyar-se la vida a la ciutat, ara té un parell de cabines de telèfon, i viu junt amb tres companys més dins la rebotiga del negoci. Vam seure llargues hores a la fresca parlant de les diferents religions que mouen el món, diu que al barri hi conviuen més de quatre religions diferents, i que mai hi ha hagut cap problema perquè tots són persones que respecten i celebren totes les creences i festivitats, que els conflictes venen per interessos polítics, i la religió és una excusa per enfrontar a la gent. Si algú ens hagués vist des de dalt, tots quatre xerrant, cadascú amb les seves cabòries, les seves creences, les seves experiències, el seu anglès de subsistència... tant diferents i tant iguals.

*Olga i Roberto amb nens del barri
14 nov 2002*

En Julian i la Lilia tenen una botigueta amb connexió a internet, que ha acabat sent la nostra segona llar, hi hem passat un parell de tardes, la connexió és molt lenta i es talla cada vegada que algú vol fer servir la cabina de telèfon, però si està molt bé, ens treuen un got d'aigua o una mica de té i fem petar la xerrada, els hi hem explicat la ruta al voltant del món i resulta que en Julian és un gran viatger i un gran pensador! També ens ha recomanat una ruta per recórrer els pobles del sud de la Índia!

En Carlo s'encarrega del restaurant xinès que hi ha al costat d'on vivim, hi hem anat un parell de dies a menjar i ens hem fet amics, és una persona tant

amable i tant atenta que et fa sentir bo. Té el millor pa de Mumbai, un chappati torrat i untat amb mantega que en diuen nan.

Demà al matí marxarem cap a Colaba, i demà passat agafarem el tren cap a Puna, tenim intenció de tornar al carrer de Mahakali d'aquí a tres mesos.

Gràcies Agnès per presentar-nos a la Carme, i gràcies Carme per confiar-nos a la Margaret!.

El reportatge: Creative Handicrafts – Women's self-employment center-

“Les nines que compreu pels vostres nens, compren arròs i sopa de llenties pels nostres nens”

Creative Handicrafts és una organització benèfica no governamental, fundada l'any 1984 per ajudar les dones i els nens dels entorns més desfavorits.

El programa de desenvolupament econòmic que es du a terme consisteix en ensenyar a les noies a realitzar treballs manuals de qualitat (nines, bolsos, tovalles, corbates...) que es puguin vendre o exposar sota el concepte de comerç just. Aquests grups de treball ofereixen una oportunitat a les noies de les comunitats més desfavorides, aprenen a cosir, tenen un sou per elles, reben cursos pràctics de temes socials i sanitaris, i el què realment és important, és que s'ofereix un espai segur, on se senten estimades, on poden compartir les seves experiències i aprendre a valorar-se. Per les noies que no són tant hàbils cosint, s'ha creat una cuina on es preparen més de 300 menjars diaris per vendre a diferents locals de la ciutat, elles reben les comandes, el cuinen, l'empaqueten i el distribueixen.

***Les dones de Creative Handicraft
15 nov 2002***

El centre també té un petit dispensari que atén a les famílies del slum ,així com un balwadi, una petita escola pels nens i nenes d'educació infantil, que garanteix que vagin a escola a l'edat adequada i els hi ofereix aliments necessaris per créixer.

Tota l'ajuda social que Creative Handicrafts pot oferir és gràcies a les aportacions desinteressades i al suport de voluntariat.

Email: create@bom5.vsnl.net.in

*Nens a Creative Handicraft
15 nov 2002*

Consells i anècdotes:

No us podem aconsellar gaires coses, però a nosaltres ens va anar molt bé conèixer a en Rambabu dalt l'avió, fer-vos amics del vostre company/a de seient és una bona manera d'entendre com se surt de l'aeroport.

Tranquil·litza molt tenir algun punt de contacte a Mumbai, penseu que és una ciutat gran i caòtica, i una bona rebuda i unes quantes orientacions envalenteixen molt, sobretot si t'allunyes de la ruta turística.

Molta calma.

Hi ha moltes llegendes sobre els efectes del menjar picant, però no sabíem que va bé perquè no et piquin els mosquits.

Olga&Fraz